Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 204. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СВОБОДА, П'ЯТНИЦЯ, 22-го ВЕРЕСНЯ 1978 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, SEPTEMBER 22, 1978 No. 204. VOL. LXXXV.

АМЕРИКА НЕ ПОСЛАБИТЬ СВОЄЇ ПІДТРИМКИ ДЛЯ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ В СССР — ЗАПЕВНИВ ПРЕЗ. КАРТЕР ГЕН. ГРИГОРЕНКА, ВІТАЮЧИ ЙОГО ОСОБИСТО В ЦІЙ КРАЇНІ; ГЕН. ГРИГОРЕНКО УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ ДЯКУВАВ ПРЕЗИДЕНТОВІ

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА В ЧІКАҐО ВІДМІТИЛА ЮВІЛЕЙ „СВОБОДИ" ТА ІНШИХ ВИДАНЬ УНСОЮЗУ

Чікаґо (з. с.). — Двома цікавими дискусійними панелями і урочистим бенкетом — імпрези, що їх влаштував тут в суботу і неділю, 16-17-го вересня, влаштував місцевий Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в співпраці з Головним Екзекутивним Комітетом — вшанувала місцева громада 85-річчя безперервної появи найстаршого і найбільшого українського щоденника у світі „Свобода", 45-річчя англомовного „Українського Тижневика" та 25-річчя дитячого журналу „Веселка". Ці „Дні Видавництва Свобода" втішались доброю фреквенцією провідних діячів місцевої громади, як і багатьох союзових активістів, включно з колишніми і теперішніми членами Головного Уряду.

На програму першого дня святкувань зложились два дискусійні панелі, перший в українській, а другий в англійській мовах, під час яких українські і неукраїнські журналісти обговорювали ряд питань зв'язаних з ролею української та іншої етнічної преси у вільному світі, існуючими проблемами та завданнями на майбутнє.

Перший панель

Біля 100 осіб прибули на перший панель на тему „Роля української преси і її майбутнє у вільному світі", який відбувся в суботу в ранніх пополудневих годинах в домівці УАСТ Леви. Панель відкрив головний радний УНСоюзу і голова Окружного Комітету Михайло Сорока, представляючи присутнім головного предсідника УНСоюзу д-ра Івана Флиса, який в коротких словах подякував місцевим союзовцям за ініціятиву у відмінні річниць видань УНСоюзу та всім присутнім за участь.

Панелем проводив мгр Лука Костелина, а в його склад входили: ред. Антін Драган; о. шамбелян Ярослав Свищук, редактор епархіяльного католицького тижневика „Нова Зоря"; проф. д-р Василь Маркусь, редактор „Церковного Вісника" парафії свв. Володимира і Ольги; проф. Адам Антонович, редактор журналу „Екран"; мгр Микола Домашевський, редактор „Гуцулії" і проф. Роман Завадович, співредактор журналу „Веселка".

Ред. А. Драган, додержуючись 8-хвилинного часового обмеження для кожного з панелістів, подав деякі статистичні дані про українські публікації у вільному світі, а опісля з'ясував основні цілі української преси, в тому й „Свободи", яка, крім інформування, поставила собі за завдання збереження української ідентичности в країнах поселення і кожночасну та інтенсивну допомогу українському народові на рідних землях. Він висловився наскрізь позитивно про майбутність української преси у вільному світі в світлі зростаючого руху етнічности в ЗСА чи багатокультурности в Канаді та існуючі гарантії свободи слова і думки в країнах поселення.

О. шамбелян Я. Свищук, накреслюючи завдання української релігійної преси, вказав на конечність обстоювання моралі та національних інтересів та формування думки читача на християнських засадах. Він в дальшому накреслив завдання християнського журналіста і потребу існування релігійної преси в процесі відновлення української державности і української церкви.

Д-р Маркусь ствердив на вступі, що, крім церков, преса є найважливішим фактором в збереженні українства. Він вказав на конечність перевірення можливостей встановлення комерційно самовистачальної преси, удосконалення її інформативних аспектів опитами читачів, модернізацію в цілях притягнення молодших віком читачів та внесення елементів творчости так у зміст, як і у форму видань.

Головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис (зліва) дякує головному радному Михайлові Сороці за „ювілейний дар" — 26 нових членських аплікацій — під час бенкету з нагоди 85-річчя „Свободи", 45-річчя „Українського Тижневика" і 25-річчя „Веселки".
(фота світлив М. Стасюк)

Проф. Антонович, говорячи про ролю преси у сповільненні процесів асиміляції, вказав на постійну русифікацію в Україні та великі занедбання українськими центральними установами у вільному світі, які, на його думку, своїми закликами до збереження українських шкіл, видань тощо зверталися на невластиву адресу. Він уважає, що англомовний „Український Тижневик" та інші подібні видання виконують добру роботу назовні, але сприяють процесові асиміляції внутрі. Проф. Антонович рівнож уважає, що громада занедбала „Веселку", число передплатників якої постійно паде.

Мгр М. Домашевський ствердив, що головним завданням української преси — це плекання українського патріотизму та українолюбства. Він добачає недомагання в надмірній полеміці, особливо поміж органами політичних груп, та в примітивності редагування газет. Він висловив побоювання, що українська преса з часом перейде на англійську мову і втратить український дух.

Проф. Р. Завадович обмежився до накреслення короткої історії журналу „Веселки", вказуючи на її позитивний вплив на дітей, як і на батьків, які читаючи її збагачують свій запас слів. Проф. Завадович рівнож висловив побоювання за дальшу долю журналу з уваги на слабу піддержку громади, що віддзеркалюється в постійному зменшенні числа передплатників.

Біля 15 осіб взяли участь в дискусії, заторкуючи твердження прелеґентів та додаючи свої коментарі до проблем і завдань української преси. Серед дискутантів, ред. А. Драган, відповідаючи на запити, відмітив присутність інж. Степана Куропася, почесного члена Головного Уряду УНСоюзу, якого він назвав найстаршим під цю пору довголітнім кореспондентом щоденника „Свобода". В кількох моментах дискутанти відбились від заторкнених тем і своїми заввагами внесли зайвий елемент емоційности. Мгр Л. Костелина закрив панель подякою всім учасникам цієї імпрези.

Другий день

Увечері цього дня, в домівці СУМА, відбувся другий панель, учасниками якого були: Ніколяс Філіппідіс, редактор грецького тижневика „Де Грік Стар"; о. д-р Йозеф Васкас, член редколеґії литовського щоденника „Драуґас"; Джозеф Зуравскі, редактор польського двотижневика „Народ Польскі"; і ред. Зенон Снилик, донедавна редактор „Українського Тижневика", а тепер член редакційної колеґії щоденника „Свобода". Модератором панелю був д-р Мирон Куропась, заступник головного предсідника УНСоюзу, а коментатором проф. д-р Вілліям МекРіді, спеціяліст в питаннях етнічности при Чікаґському університеті. Панель попередило коротке слово д-р І. Флиса, якого присутнім біля 90 осіб, в тому й багато представників інших етнічних груп, представив д-р Куропась.

Проф. д-р В. МекРіді встановив концепційні рамки панелю, описавши коротко відносно новий процес етнічности, ідею плюралізму та ролю поодиноких етнічних груп,

(Закінчення на ст. 4-ій)

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР І ГЕН. ГРИГОРЕНКО БУЛИ ГОСТЯМИ ТА ПРОМОВЛЯЛИ НА КОНВЕНЦІЇ СТАЛЕВАРІВ

Атлантик Сиіти, Н.Дж. — Президент Джіммі Картер у середу, 20-го вересня, на крайовій конвенції робітничої спілки Об'єднаних Сталеварів зустрінувся з генералом Петром Григоренком, чільним членом правозахисного руху в Україні та Совєтському Союзі, як рівнож членом Української та Московської Груп сприяння виконанню Гельсінкських домовлень, та обіцяв йому, що уряд ЗСА і він особисто продовжуватимуть обороняти права людини в країнах за „залізною заслоною", не зважаючи на те, що Кремль постійно закликає Вашінґтон „не втручатися у внутрішні справи СССР".

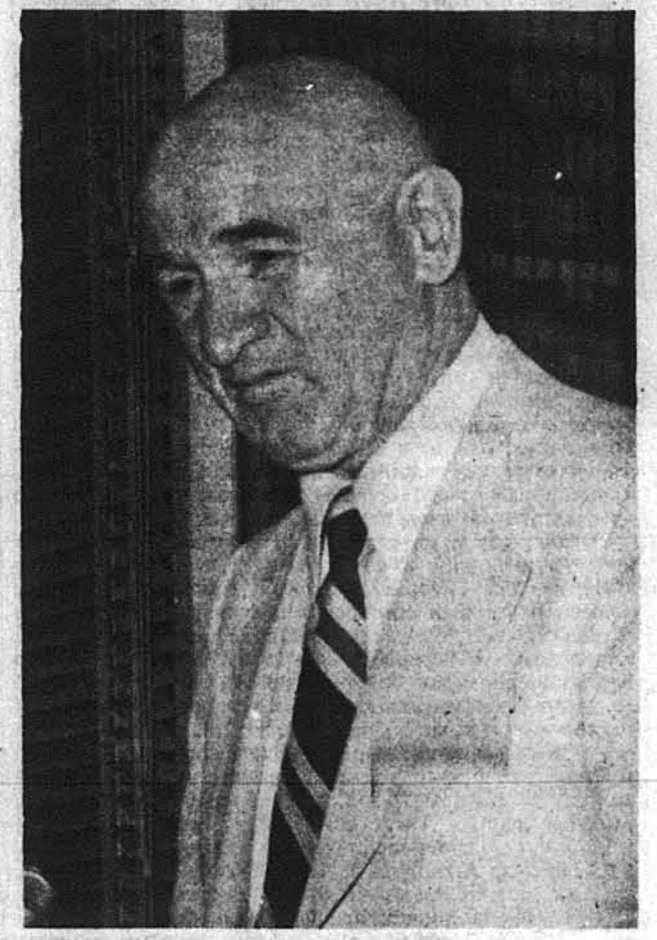
Це щойно другий раз, що президент Картер зустрінувся з будь-яким дисидентом із Совєтського Союзу, бо раніше в Білому Домі вітав Владіміра Буковського. Однак, тоді урядові чинники заборонили будь-які фотографії, а з ген. Григоренком Президент погодився зфотографуватися. Перекладачем для ген. Григоренка, який, як відмічено у нюаркській газеті „Стар-Леджер" з четверга, 21-го вересня, говорив „його рідною українською мовою", був Р. Купчинський.

Зустріч Президента з ген. Григоренком відбулася зразу після промови президента Картера до конвенції Об'єднаних Сталеварів, згідно з інформаціями Юрія Вірта в щоденнику „Стар-Леджер" і Романа Купчинського, члена Комітету оборони совєтських політичних в'язнів, в репортажі для „Свободи".

Президент подав ген. Григоренкові руку, тепло привітався з ним і заявив, що „ви більше зробили для справи прав людини, ніж я, і вітаю вас у цій країні та надіюся, що ваше перебування тут буде приємне". Як відомо, ген. Григоренко прибув до ЗСА на 6-місячну візиту, щоб пройти операцію, а відтак Москва позбавили його совєтського громадянства.

Відповідаючи президентові Картерові, П. Григоренко сказав, що користуючись з нагоди, хоче подякувати Президентові, що дав йому політичний притулок і закликав Президента, — як інформує „Стар-Леджер" — „не забувати інших дисидентів в Україні та в інших республіках СССР, які терплять повну силу совєтського імперіялізму". „Такі зустрічі, як ця підтримають на дусі тих, які стоять в обороні прав людини в Совєтському Союзі", додаючи, що совєтські лідери далі дуже чуйні на публічну опінію на Заході — сказав П. Григоренко.

Ген. Григоренко, який мав промовляти на конвенції сталеварів в четвер, 21-го вересня, сказав, що він дуже зворушений тим, що президент Картер прийняв незнайому йому людину і порівняв це до совєтського лідера Леоніда Брежнєва, який особисто знайомий з П. Григоренком, але протягом останніх 10-ох років відмовлявся відповідати на будь-які листи ген. Григоренка.

Ген. Петро Григоренко

Газета „Стар-Леджер" інформує, що у своїй промові на конвенції сталеварів ген. Григоренко плянує закликати робітничий рух ЗСА підтримувати принцип пошанування прав людини, бо робітники у Совєтському Союзі не мають незалежних профспілок, тобто, всі робітничі спілки находяться під тотальною контролею совєтського уряду, і тому ці робітничі спілки не спроможні виступати в обороні політичних, національних і загальнолюдських прав в СССР.

ВІДБУВАЮТЬСЯ ЗБОРИ ОКРУГ УНС

Джерзі Сиіти, Н. Дж. — З Організаційного Відділу УНС інформують, що в місяцях вересні, жовтні і листопаді цілий ряд Окружних Комітетів Українського Народного Союзу заплянували свої збори, ціллю яких є посилити організаційну кампанію в осінньому сезоні з метою придбати до кінця 1978 року 3000 нових членів. У цих зборах братимуть активну участь не тільки члени управ Окружних Комітетів, відділові урядовці і конвенційні делеґати, але також представники Головного Уряду УНС, які представлять учасникам зборів теперішній стан УНС, відповідатимуть на запити і даватимуть практичні поради в організаційних справах.

Тому, що від активности Округ, секретарів й інших членів відділових урядів та конвенційних делеґатів дуже багато залежатиме успішність організаційної кампанії, Організаційний Відділ і Головний Уряд в цілості переконаний, що до цієї кампанії включиться все активне членство УНС.

В найближчому часі такі Округи відбудуть свої збори:

Рочестер, Н. Й. — Збори тут відбудуться в суботу, 23-го вересня ц. р., в год. 6-ій вечора, в залі Українського Народного Дому при 831 Джозеф евеню. Офіційним представником Головного Уряду УНС на зборах, у яких візьмуть участь члени управ Округи і Відділів та делеґати на 29-ту Конвенцію УНС, буде головний організатор Василь Оріховський. Президію Окружного Комітету в Рочестері очолюють: Константин Шевчук — голова, В. Гавриляк — секретар і Петро Дзюба — скарбник.

Боффало, Н. Й. — Організаційні Збори Окружного Комітету Відділів УНС заповіджено тут на неділю, 24-го вересня ц. р., на год. 2:30 по полудні і вони відбуватимуться в залі Українсько-Американського Горожанського Центру при 205 Мілітарі ровд. У Зборах зобов'язані взяти участь представники і конвенційні делеґати наступних Відділів: 40, 87, 127, 149, 299, 304, 351, 360 і 363. У Зборах візьме участь д-р Іван О. Флис, головний предсідник УНС, який виголосить головну інформаційну доповідь. Президію Управи Округи репрезентують тепер: Роман Конотопський — голова, Марія Гаравус — касир і Іван Гаврилюк — секретар.

Амстердам, Н. Й. — Організаційні Збори Округи УНС відбудуться тут в неділю, 24-го вересня ц. р., в годині 3-ій по полудні в залі Українсько-Американського Горожанського Клюбу при 3 Геллер вулиці в Амстердамі. У Зборах братимуть участь представники Відділів: 13, 57, 150, 266, 476 і 477 з місцевостей: Трой, Амстердам, Гадсон, Коговз, Вотервліт і Піттсфілд, Масс. та околиця. Представником Головного Уряду на Зборах буде Василь Оріховський, головний організатор УНС. Президію Окружного Комітету очолюють у цій околиці: Павло Шевчук — голова, Іван Дурбак, Василь Колодій — секретарі і Михайло Савків — касир.

Монтреаль, Канада. — Квебекська Округа Відділів УНС відбуде свої організаційні Збори в понеділок, 25-

(Закінчення на ст. 4-ій)

ЙОРДАНІЯ І САВДІЙСЬКА АРАБІЯ КРИТИКУЮТЬ ДОМОВЛЕННЯ

Амман/Єрусалим. — У вівторок, 19-го вересня, ще перед прибуттям на Близький Схід державного секретаря Сайруса Венса, уряди Йорданії і Савдійської Арабії оприлюднили офіційні комюніке, в яких гостро скритикували тентативні домовлення між єгипетським президентом Анваром ель-Садатом та ізраїльським прем'єром Менахемом Беґіном щодо замирення на Близькому Сході, заявляючи, що „вершинна конференція" в Кемп Дейвіді, Мериленд, що її скликав президент Джіммі Картер, як і самі тентативні домовлення не взяли під увагу „леґітимних прав палестинського народу" і не розв'язали проблеми звільнення арабських територій.

Подібно оцінили тентативні домовлення речники уряду Сирії та Палестинської Визвольної Організації (ПВО), твердячи, що Садат „не мав і не має уповноваження говорити в імені цілого арабського світу".

Державний департамент ЗСА, реагуючи на гостру критику з боку Йорданії та Савдійської Арабії, признав, що уряд президента Картера волів би, щоб дві згадані держави були зачекали зі своїми комюніке аж після переговорів секретаря Венса з йорданським королем Гуссейном і савдійським королем Халідом, але підкреслили, що у цих комюніке Йорданія і Савдійська Арабія не зазначили, що в майбутньому не прилучаться до переговорів між Ізраїлем і Єгиптом.

Савдійський уряд у своєму повідомленні підкреслив, що визнає ПВО за „єдиного леґального речника палестинського народу", а йорданське комюніке цілком на згадувало Палестинської Визвольної Організації.

Державний департамент повідомив, що С. Венс відвідає також Сирію, а не тільки Йорданію і Савдійську Арабію, як це раніше передбачувалось. Венс старатиметься переконати уряди згаданих трьох арабських держав, що тентативні договори вийдуть на користь цілого арабського світу і запевнять мир на Близькому Сході.

Минулого вівтірка єгипетський кабінет висловив свою підтримку для тентативних договорів, хоча міністер закордонних справ Мохаммед Ібрагім Камель зрезиґнував ще перед підписанням тих договорів Садатом. Прем'єр Мамдуг Салем заявив кореспондентам, що „не тільки 30 міністрів єгипетського уряду, але цілий єгипетський нарід підтримує президента Садата і його домовлення".

Аналітики передбачають, що ізраїльський парлямент, „Кнессет", який має голосувати в справі тентативних договорів десь за два тижні, підтримає ці договори, хоча у консервативній партії Герут, що її очолює прем'єр Беґін, існує поважна опозиція до вислідів „вершинної конференції", зокрема до тих постанов, які стосуються звільнення арабських земель на західньому березі ріки Йордан, біля міста Ґази і на Сінайському півострові. Існує теж опозиція до пропозицій відносно ліквідації ізраїльських осель на окупованих арабських землях.

ПОЯВИВСЯ ДРУГИЙ ВИПУСК БЮЛЕТЕНЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГЕЛЬСІНКСЬКОЇ ГРУПИ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — За кордон наспів другий випуск періодику „Інформаційний бюлетень" за березень-червень 1978 року, що його видає Українська громадська група сприяння виконанню Гельсінкських угод. Разом з прилогами цей випуск має 74 сторінки машинопису.

Зміст цього випуску складається з таких статтей, інформацій чи звернень: Вступ, Свободу Левкові Лук'яненкові, Слідство у справі Лук'яненка, Суд над Мирославом Мариновичем і Миколою Матусевичем, Суд над Петром Вінсом, Засудження з політичних мотивів — в політичних таборах, спецлікарнях, На засланні, Положення колишніх політв'язнів, Переслідування з ідеологічних мотивів, Смерть художника Ростислава Палецького, Про Гелія Снєгірьова.

Крім цього у прилогах є листи і заяви таких відомих діячів українського правозахисного руху: Л. Лук'яненка, В. Чорновола, І. Калинця, О. Мешко, В. Марченка, Д. Демидова, С. Шабатури, Н. Строкатої, В. Стуса, Н. Світличної, М. Мельника, родини Вінсів.

В „Інформаційному бюлетені" названі такі члени Української Гельсінкської групи: Микола Руденко, Олекса Тихий, Микола Матусевич, Мирослав Маринович, Петро Вінс, Левко Лук'яненко, Петро Григоренко, Олесь Бердник, Віталій Калиниченко, Іван Кандиба, Оксана Мешко, Василь Січко, Василь Стрільців і Ніна Строката.

Деякі з документів цього числа „Інформаційного бюлетеню" вже продісталися на Захід.

ЮНЕСКО домагається поширення людських прав у світі

Відень, Австрія. — Більше як 200 дипломатів, правників, спеціялістів в ділянці шкільництва і виховання та інші делеґати, які беруть участь у 5-денній конференції ЮНЕСКО (Організація Об'єднаних Націй в питаннях освіти, науки і культури), закликали президію цієї організації, щоб вона опрацювала плян посиленої акції, завданням якої було б посилити тиск на ті держави, які не респектують в себе прав людини.

„Права людини, — говориться у зверненні делеґатів, — повинні бути поширені у цілому світі". ЮНЕСКО під теперішню пору займається питанням прав людини, зглядно перевіркою цього питання в поодиноких країнах.

В резолюції, яку підписали делеґати, говориться, що мусять бути задержані основні права і свобода кожного народу, наладнані соціяльні, культурні і економічні справи, заки світ пічне втішатися людськими правами. Конференція ЮНЕСКО плянує видати кінцевий комунікат у цій справі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії), Василь Тершаковець і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 073

Бойкот СССР

В останніх тижнях західня преса, у зв'язку з політичними процесами в комуно-московській імперії над дисидентами, а зокрема недавнього процесу над членами Гельсінкських Груп Анатолієм Щаранським, Александром Ґінзбургом, Вікторасом Петкусом і Левком Лук'яненком, голосніше як звичайно заговорила про бойком Совєтського Союзу. Цю акцію бойкоту значно посилила дружина Щаранського, Наталія, яка, згідно з інформацією газети ,,Чікаґо Сан-Таймс'', закликала американців у своїх численних виступах до бойкоту світових Олімпійських Ігрищ, які в 1980 році мають відбутися у Москві.

Щаранська, наприклад, твердить, що усі ті, які братимуть участь в Олімпіяді, без жадних концесій зі сторони Москви в ділянці людських прав, допомагатимуть режимникам продовжувати політику переслідування і душення прав людини в СССР. Бойкот Ігрищ в Москві, на її думку, задемонстрував би солідарність Заходу проти порушення прав людини комуно-московськими диктаторами і рівночасно порушення урядом Совєтського Союзу Гельсінкської угоди, яку він, разом із 34-ма іншими державами світу підписав в 1975 році. Щаранська цілком слушно уважає, що влаштовувати Олімпійські Ігрища в СССР — країні терору і систематичних переслідувань, де люди сидять по в'язницях, концтаборах і психіятричних закладах, це те саме, що допомагати росіянам здушувати людські права.

Треба сказати, що старання Щаранської не є відокремленою акцією, яку, до речі, піддержують великі жидівські організації в Америці, які застановляються тепер над новими способами поширення цієї акції на інші країни західнього світу, бо вже раніше, почавши від другої фази Европейської Конференції для справ миру і безпеки в Беоґраді, справою бойкоту займаються цілий ряд видатних осіб і загальновідомих установ, в тому числі наукових інститутів й університетів. Для пригадки треба сказати, що на одній пресовій конференції в Беоґраді четверо всесвітньо відомих учених — нобелівський лавреат француз А. Львов, швайцарець Р. Левенберґер, американець Р. Аделстейн і норвежець Т. Рафто, зверталися до своїх західніх колеґ із закликом відмовитись від співробітництва з ученими комуністичних країн, зокрема в СССР, де не тільки систематично порушуються права людини, але переслідується і ув'язнюється усіх тих осіб, які бажають такими правами користуватися. Згадані вчені були у Београді в характері офіційних репрезентантів спілок і асоціяцій, що об'єднують понад 7,000 наукових робітників. Правда, відгук на заклик цих чотирьох наукових робітників був тоді незначний, а совєтський представник Воронцов навіть не захотів прийняти делеґацію на послуханні, але їхній голос все ж таки пролунав у світі і започаткував, на нашу думку, дуже важливу справу — справу бойкоту (торговельного, наукового, спортового та іншого), який напевно увінчався б успіхом, якщо б, як каже Щаранська, вільні країни Заходу зуміли виступити солідарно. Тоді вони могли б добитися великих успіхів в ділянці оборони національних і людських прав не тільки в Совєтському Союзі, але також в усіх інших країнах, де такі права не шануються. На тлі загального обурення поведінкою совєтських тоталітаристів, які переслідують усіх людей, що навіть насмілюються думати про свободу, можна розвинути дуже успішну боротьбу із совєтським безправ'ям, якщо піти за закликом названих чотирьох науковців керівництва Нюйоркського університету, який припинив всякий науковий обмін, довідавшись про процес над Щаранським, і Щаранської, яка вірить у моральну силу Заходу. Самими тільки ,,тихими дипломатичними заходами'', які пропонують деякі політики Заходу, ледве чи можна буде добитися успіху.

Я. Татомир

НАШ СВЯЩЕННИЙ ОБОВ'ЯЗОК

Ми часто нарікаємо на те, що західній світ мало знає про нас, а зокрема про наші визвольні змагання і про злочини Москви в Україні. Як звичайно, ми скидаємо вину за те на наших різних ворогів, на хитру московську пропаганду, на американську пресу і телебачення,, які промовчують українські справи і т. п.

У всіх цих нарікannях є, як звичайно, частина правди, але ми не добачуємо головної і найбільшої причини малого знання Заходу про Україну, іменно — відсутности документальних, дбайливо виданих англомовних матеріялів про Україну.

Відвідаймо і приглянься американським публічним і шкільним бібліотекам. Ми знайдемо там багато томів про кожний більший нарід земної кулі, а вже, наприклад, про жидівський нарід і його справи знайдемо сотні томів. Про Україну, про її історію, змагання, культуру знайдемо там дуже мало або і нічого.

Розчарування Леслі П.

Недавно звернувся до мене мій приятель Леслі П. з проханням знайти для нього англомовні матеріяли про переслідування української Православної і Католицької та інших українських Церков.

П. по фаху інженер, але він незвичайно релігійна людина і дуже активний у своїй Єпископальній Церкві. Він теж цікавиться українськими справами, зокрема українськими дисидентами, прочитав ,,Бумеранг'' В. Мороза, цікавиться о. Романюком.

Шукаючи за матеріялами для П., я усвідомив собі, що ми не маємо ні одної великої репрезентативно виданої англомовної праці про мученичу смерть наших єпископів, священиків, монахів і монахинь, про ,,гори трупів і море крови'', — як недавно сказав Патріярх Йосиф, її служителів і вірних. Коли ми шукаємо за свідченням, яке ми дали перед світом про цю невимовну трагедію нашого народу, коли шукаємо за великою працею, яка своїм засягом і репрезентативним оформленням була б гідним пам'ятником для невинних жертв найбільшого переслідування Христової Церкви від часу Нерона, ми такої праці в англійській мові не знаходимо.

Причиною цього жалюгідного стану не є брак компетентних авторів, бо ми маємо цілий ряд визначних істориків-спеціялістів в історії нашої Церкви, які опублікували дотепер деяку кількість вартісних менших праць і статтей з тієї ділянки. Головною причиною є тут брак матеріяльних засобів для опрацьовання й видання такої більшої англомовної праці.

Немає сумніву, що наші релігійні організації і все наше суспільство могли б такі матеріяльні засоби дати, коли б поставилися до тієї дуже важливої і дуже занедбаної справи з належною увагою.

Проте, наше занедбання відноситься не тільки до цієї ділянки.

Пам'ятник жертвам голодоморства

Протягом останніх 60 років Москва знищила у найбільш варварський спосіб щонайменше десять мільйонів українських хліборобів. Їх викидали з маленькими дітьми і з немічними старцями з їхніх прадідівських хат, їх, ограблених, везли в неопалених вагонах на далекий Сибір і ті з них, які не вмерли під час транспорту, гинули від холоду, голоду, невільничої праці і знущань у Сибіру. Влада ,,робітників і селян'' силою забирала від цих хліборобів збіжжя та інші продукти їхньої праці, і вони мільйонами вмирали з голоду на найбагатшому чорноземі Европи. Десятки і сотні тисяч тих хліборобів України, які пережили Сибір і голодоморство, вмирали, замучені у в'язницях Вінниці та інших міст, містечок і сіл України.

Чи цей найбільший своїми розмірами в історії людства злочин масового народовбивства не вимагає того, щоби його якнайбільше документально утривалити і записати для історії, для пам'яті нашого народу і всього людства?

Слід ствердити, що на цьому полі був уже зроблений у нас добрий початок. Маємо на думці, велику двотомову (1255 сторінок) англомовну працю ,,Чорні діла Кремля. Біла книга'', яка була видана ще у 1953-55 роках організацією бувших жертв московсько-комуністичного терору. ,,Чорні діла Кремля...'' — це потрясаючий історичний документ, який своїм трагізмом перевищує ,,Архіпелаг Ґулаґ'' Солженіцина.

Щоби ця праця здобула широкий американський, канадський і англійський книжковий ринок, її, можливо, треба б дещо сконденсувати і поправити у деяких місцях англійську мову, дещо доповнивши, і т. п., та все ж був би це і є сьогодні дуже цінний початок. Але ми не тільки не повели дальшої праці над цим дуже потрібним виданням, ми — забули про нього. Сьогодні важко знайти цю вартісну книгу на списках наших книгарень...

Не треба пригадувати, що ми маємо вартісні англомовні видання, які відносяться до злочинів червоної Москви в Україні, до штучного голоду і т. п., то це менші праці, або спомини, які не охоплюють цілости подій. Йдеться про англомовну працю, яка давала б повну і всебічну картину злочинів Москви проти українського народу і яка була б гідним пам'ятником для мільйонів невинних жертв комуно-московського народовбивства.

Написання і видання згаданих та інших великих репрезентативних англомовних праць — це велике завдання, яке вимагає організованого зусилля нашої спільноти. Здійснення цього діла залежне, перш за все, від зрозуміння для цієї занедбаної і дуже важливої справи з боку наших установ, що у їх компетенцію ці справи входять.

Неодностайність

У парі з відсутністю згаданих авторитетних видань іде друге недомагання іменно — неодностайність циферних даних, якими ми користуємось. Наприклад: скільки було жертв штучного голоду в Україні — шість, сім чи п'ять мільйонів? Скільки єпископів, священиків, ченців, черниць, вірних знищили комуністи? Скільки українців загинуло на Сибірі, у в'язницях.

Плутанина у циферних даних про жертви комуно-московського народовбивства в Україні, спричинена, очевидно, тим, що у Совєтському Союзі не існує свобода слова і правда, дійсний стан всеціло заступлений комуністичною пропаґандою, брехнею.

Р. Смит у своєму знаменитому творі ,,Росіяни'', який недавно був ,,найліпше продаваною'' книгою, говорить, між іншим, про розмову, яку він мав з Євтушенком. Євтушенко оповів Смитові про свою зустріч зі студентами московського університету. Коли Євтушенко запитав студентів, скільки людей згинуло у Совєтському Союзі під час сталінського терору, він одержав різні відповіді. Найвища цифра жертв була оцінена одним студентом на десять тисяч людей, найнижча оцінка була — 10 осіб!!

Цей епізод є промовистим покажчиком того, як успішно вбиває Москва пам'ять народу. Друге покоління не знає уже про мільйони жертв Сталіна!!

У такій дійсності дуже важко усталити точні цифри жертв Москви, та все ж ми не можемо вживати різних цифер у наших виданнях, матеріялах, листах і летючках і мусимо раз назавсе прийняти якісь найбільш правдоподібні цифри.

В останніх 60-ох роках наш нарід переніс жахливі удари. Мільйони невинних жертв, море крови і сліз не сміють піти в забуття. Обов'язком українців у вільному світі є подбати про тривале, незнищиме свідоцтво злочинів Москви. Для цього не вистачають брошури і летючки. Треба великих праць, праць-пам'ятників мільйонам невинних жертв, мільйонам наших братів і сестер, що їх брутально знищила червона Москва.

Це є велике завдання, але ми можемо і повинні його виконати. Це наш священний обов'язок!

М. Чировський

ПОЛЯКИ ПРО УКРАЇНУ: З БІБЛІОТЕЧНОЇ ПОЛИЧКИ

Перед автором цих рядків лежить дві книги, видані в Польщі, які присвячені українській тематиці. Цікаво буде поділитися з читачами ,,Свободи'' враженнями з прочитання цих двох праць, писаних поляками в умовинах теперішнього польського режиму і совєтсько-московської супремації.

Перша книга *Україна, теперішнє і минуле* — збірна праця під ред. М. Карася і А. Подрази, видання Ягайлонського університету, Краків, 1970.

Книга у двох частинах. Перша частина охоплює сучасні географічні обставини, населення і господарство України. Друга частина охоплює минуле, в ній обговорюється археологія, історія, мова і література та мистецтво Київської Руси. Автори поодиноких статтей і нарисів, хоч відомі в сьогоднішній Польщі, своїми прізвищами нам в Америці чи Канаді небагато говорять про себе. Більшість з них нажежить до молодшого наукового дорібку комуністичної дійсності.

Географічна частина книжки доволі солідно і правдиво представляє геологічну будову, клімат, землю, рослинність і інші природні прикмети і властивості України. Але виключно в її сьогоднішніх совєтських кордонах, включно з Кримом, одначе не згадують ні про Кубань, ні Холмщину, ні Підляшшя, ні Лемківщину, ні північне Полісся, ні південну Курщину, або українську частину Вороніжчини. В точніших описах терену, землі і клімату поодинокі статті дещо розходяться із стандартними географічними працями Кубійовича та інших авторів в діяспорі. Але в головних описах зауважуємо подібність трактування цієї ділянки.

Коли йдеться про населення України в рамках УССР, то автор статті, А. Єлонек, наводить дані за офіційним переписом населення з 1959 року, також він пише, що жило в Україні 32,1 мільйона українців, але української мови вживало як матірної тільки 30,5 мільйона. Розуміється він не відважується відступати від офіційної совєтської статистики.

Нічого надзвичайного не можна довідатися із нарису про господарство, але цікаво прочитати таке ствердження: ,,країна (тобто Україна) під оглядом населення в півтора рази більша від Польщі, а під оглядом території — майже два рази більша. Україна є країною господарсько високо розвиненою; вона має величезний промисел, передовсім важкий і консумпційний, як теж продуктивне і високоякісне сільське господарство, головно у виробництві збіжжя і технічних культур.

Чомусь автор цього нарису, Б. Кортус, починає з XVII сторіччя, мовби перед тим нічого не було. Не викликає жадного здивування і ствердження Кортуса, що прилучення України до всеросійського ринку значно причинилося до її економічного розвитку, хоч відомо, що воно спричинилося якраз до протилежного, бо це прилучення пошкодило економічно Україні, роблячи її колонією імперії москалів. Так говорить і Слабченко, і Кононенко, і Волобуєв, і Чировський, і Мельник та інші. Але польський автор мусів тут піти по тенденційній московській лінії. Всюди помічаємо в статті ці ,,блага'', що, мовляв, господарсько Україна одержала від Московщини. Все ж таки економічний огляд є добрий і з його даних можна скористатися, читаючи його критично. Обмежена його вартість в тому, що тут знову говориться виключно про господарство Української СССР, а про повний економічний потенціял України і її відсоткового значення в рамках імперської господарки СССР з цієї роботи ніяк не можна довідатися.

Серед літератури і джерельних праць, поданих до нарису сьогоднішнього стану Української ССР майже немає закордонних авторів, які внесли б трохи об'єктивізму в типово тенденційну інтерпретацію по-совєтському шаблоньу. І джерела є перестарілі, яким надається забагато значення, використовуючи цю літературу повністю.

Огляд археологічний про сиву старовину України — це суто науковий, об'єктивний, цікаво написаний, з використанням новіших знахідок і джерел. Ним розпочинається друга частина книги про минуле України.

Даючи перегляд історії України від найновіших часів, А. Подраза замало спиняється на періоді Антів, державне життя яких новіша історична наука щораз краще з'ясовує як перший етап політичного життя українських слов'ян. Ідучи по марксистській лінії, Подраза намагається Київську Русь вважати февдальною спільнотою, хоч не-марксистські історики це заперечують. Одначе, автор дуже добре і з повним знанням представляє минуле українського народу аж до дати 1569 — рік включення більшости наших земель до Польщі в час т. зв. Люблинської унії. Другий автор, В. Серчик, який написав історію України від Люблинської унії до останнього розподілу Польщі в 1795 році — надзвичайно об'єктивний. Він не старається підкреслити будь-якої польської культурної місії в Україні, також і Подраза не наголошує якоїсь єдности поміж українським і московським народами у формі т. зв. ,,праруської єдности'', але тільки одним реченням згадує напад Андрея Боголюбського на Київ 1169 року.

Цікаво й об'єктивно написана стаття Я. Козіка про Україну під царською Росією в роках 1795-1917, де немає жадного ,,прийдіте діти поклоніться'' Москві. Інший характер має стаття Я. Кмєціка про найновіші часи (1917-1965), включивши Визвольну Боротьбу в 1917-21 роках. Автор намагається бути об'єктивним, але ,,ярлик'' большевицької тенденційности перемагає. Він говорить про значну поміч Антанти Центральній Раді, яка, нібито, актуалізувала антибольшевицьку поставу Центральної Ради. Згідно з совєтською лінією, Кмєцік навіть висьміює ,,прометейські'' мрії поляків (стор. 309); критикує польську політику в Західній Україні між 1919 і 1939 роками; вихвалює ріст Української ССР, очевидно, завдяки Москві.

В. Вітковський позитивно розцінює окремішність української мови і особливість української літератури. Р. Лужний подає короткий перегляд українського письменства, стверджуючи, що навіть сьогоднішня літературна діяльність в Українській ССР стримить до закріплення її національної індивідуальности і відрубности.

Ева Хоєцка, аналізуючи розвиток мистецтва в Київській Русі, признає її великий вплив на польську культуру, навіть і тоді, коли цієї Руси політично не стало, тобто до XVI ст., під час ренесансу.

Книга *Україна, теперішнє і минуле* — наукова праця без шовіністичних пристрастей та цікава для докладнішого ознайомлення.

Книга *З минулого польсько-української і російської співпраці* — збірна праця, видана Ягайлонським університетом, Краків, 1975. В цій книжці вже багато комуністичної пропаганди. Перші статті, як В. Серчика, ,,Польські і українські хлопи в боротьбі з февдальним визиском на Правобережній Україні в другій половині XVIII сторіччя'', Я. Козіка, ,,Українсько-польські взаємини в Галичині в період революції 1848-1849'', Г. Марачова, ,,Польсько-українські революційні товариства 50-70 років XIX сторіччя'' і інші — цікаві і подають багато нового і незнаного для пересічного читача, хоч пробивається в них вітерець польського шовінізму і промосковської тенденції, але в дуже дискретний спосіб.

(Закінчення на ст. 4-ій)

Володимир Янів

ЕТНОПСИХОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ В ,,ПАНСЬКИХ ЖАРТАХ'' І. ФРАНКА

[2]

Зревольтована людина у Шевченка — як приблизно в столітті пізніше у А. Камюса — це ніяким чином не анархіст, не авантурник, що бажає пригод, але це шукач правди, одержимий ідеєю справедливости, що доходить до вершин у трьох начальних гаслах Великої революції[6]: свобода, рівність, братерство! Це людина, зрушена в почуваннях, обурена, що піднімається проти ладу, накиненого силою із запереченням прав людини, проти режиму із зародками зла. Знову ж у Франка підпорядкування із терпінням без протесту це не так самодосконалення християнина, не так певне самоушляхетнювання, як радше непереможна віра в кінцеву перемогу чесноти, — без ніякого насилля з боку праведних, — це довір'я в тріюмф доброти без відклику до зла! Ось ілюстрація:

,,Знесім ще пробу сю тяжкую,
А я вам певно пророкую,
Що Бог її нам почислить.
Хіба ж не звісно вам, що зрана,
Поки зоря зійде рум'яна,
Найдужче все мороз смалить?
Та хоч застелить він віконце,
То се лиш знак, що швидко сонце
Заблисне й землю отеплить'' (рядок 1861-1869)

Текст настільки більше впадає у вічі, що молодий Франко зумів зберегти повну об'єктивність в описі стосунків пароха й вірних, — **факт**, що збільшує **документальну вартість його ,,оповідання''**. Сама цитата й **висновки, які з неї випливають, вписуються** у довгу листу тотожних констатацій, що стосуються характеристики українського народу. Вже напочатку згадуваний рецензент підкреслив значення поеми, як віддзеркалення української душі. Автор розвинув дальше цю думку: ,,Його село (тобто, село Франкового опису) — се лиш специфікований тип народу малоруського[7]; його терпіння й **гуманність** — се риси не одного села, а цілого народу''.

Порівняймо цю коротку характеристику із силуетом нашого найбільшого філософа — ,,першого розуму українського'' Григорія Сковороди[8], яку завдячуємо обдарованому й вдумливому українському етнопсихологові Якимові Яремі[9]. Ось його портрет нашого мислителя:

,,В ньому (тобто, у Сковороди) відбивається в найголовніших рисах і сам український нарід, бо й він, як Сковорода, назверх злидар, без жадоби до земних дібр, прив'язаний у своїй покорі до життєвих злиднів та своєї ролі нижчого в театрі життя, без вищих у своєму серці претенсій мати силу й значення у світі, відданий більше внутрішнім переживанням, ніж діяльності назовні, з думкою, спрямованою на ідеал моральної краси й щастя у світі вічности; естет і співак у своїх терпіннях, і при цьому строгий суддя, непримиренний ворог і вічний революціонер[10] проти сил тієї поганої й лихої зовнішньої дійсности. Таким Сковородою був український нарід довгі віки''.

Яка вражаюча тотожність! Яка полонююча картина, що водночас вияснює розбіжності й навіть противенства. Треба б ще згадати, що Сковорода — це сучасник повстання гайдамаків; його вплив на Шевченка — загальновідомий) (за свідченням самого таки поета!). Для Яреми Сковорода і Шевченко — поруч із Вишенським та Гоголем — стали репрезентативними постатями української духовости, як, зрештою, подібною репрезентативною постаттю для інших), м. ін., для М. Шлемкевича, став і Іван Франко.

В цьому самому напрямку — в останні часи — ідуть міркування сучасного історика й історіософа, о. Анастасія Великого[11], **який думає, що справжній змисл української історії не базується ні на політичній могутньості**, ні на економічній силі (випливаючій із природних багатств), а аргументацію для своїх тверджень черпає він із трагічного й потрясаючого українського минулого й сучасного. Військові та політичні неудачі, які зумовили втрату суверенности і експлуатацію країни, накидають авторові важке питання, як це було можливим затримати впродовж століть національну самобутність, не зважаючи на безперервні завзяті зненависницькі зусилля різних тоталітарних режимів. Відповідь знаходить він в оригінальній гіпотезі, що відпорність лежить у **духовій силі** народу, в його моральній поставі і чесноті, що **призводять** нахилу **робити добро й уникати зла.** Цю чесноту окреслює він назвою своєрідної слави, як досконалої синтези: ,,Слава — це добро і краса, здійснені одиницею чи спільнотою, загально пізнані та признані як такі широкою людською громадою. Не оте добро само по собі, але наскільки воно здійснене в конкретних ділах, виявлене всенародно й признане людьми. Добро здійснене — це слава. Те добро по своїй природі випромінює. Воно робить і суб'єкта, що його здійснює, і об'єкта, в якому здійснюється, — добрим, славним.''[12].. Ми відходимо в цім виразнім зформулюванні ідеалу далекий відгук славетної грецької калокаґатії. Незаперечно, що ця основна чеснота дозволила колись і грекам перетривати близько чотири століття турецької окупації. Це, імовірно, надхнуло Євгена Маланюка назвати Україну ,,степовою Гелладою''[13]..

Ця винятковa тотожність поглядів, висловлених різними визначними індивідуальностями на протязі 76 років, найкраще підкреслює творчу інтуїцію І. Франка та значення його твору.

[Продовження буде]

[6]) Нагадую, що теперішня доповідь була в оригіналі читана у французькому науковому середовищі, й тому відклик на найбільш зрозуміле порівняння.

[7]) Звичайно, мало б бути ,,українського'', але йдемо за текстом оригіналу, в якому вживається ще тої термінології.

[8]) Як відомо, у 250-ліття народин Сковороди (1722-1972) УВУ влаштував низку ,,сковородинських'' наукових конференцій в різних університетах Німеччини, Франції й Австрії, в тому числі в Інституті славістичних студій у Парижі, про що було згадано на франківській конференції у Сорбоні, тим більше, що у висліді цього вечора в Інституті вийшла перша французька книжка про Сковороду, як спільне видання УВУ та Інституту славістичних студій.

[9]) 1884-1964. Характеристика Сковороди у доповіді, підготовленій на Педагогічний Конгрес у Львові (1935) н.т. ,,Українська духовість в її культурно-духових виявах''. Доповідь друкована у Збірнику: *Перший український педагогічний конґрес.* Львів, 1938. Сторінки 16-88. Наведена цитата із стор. 44.

[10]) ,,Вічний революціонер'' мусить нагадувати Франкову лірику, яка стала бойовою піснею молодої української ґенерації, на багато скоріше, ніж ідею зревольтованої людини підніс Камюс. Ярема надає це окреслення для Сковороди, також набагато скорше, ніж були розповсюджені твори французького письменника-філософа, але тим більше підкреслює цим сформулюванням істоту речі, про якого саме революціонера ідеться.

[11]) У 1918 р. видав кількадесять томів ватиканських документів, що стосуються історії України, й низку синтетичних праць. Погляд висловлений в інавгураційній доповіді на науковій конференції, спільно організованій у Рокка ді Папа б. Риму (18-20.X.1963 р.) чотирьома українськими науковими установами: НТШ, УБНТ, УБАН та УВУ. Доповідь друкована в Збірнику ,,Релігія в житті українського народу'', що вийшов як 181 том *Записок НТШ* (Мюнхен-Рим-Париж). 1966, на стор. 3-38.

[12]) Цитата із стор. 10.

[13]) 1897-1968.

Тільки для Членів

Федеральної Кредитової Кооперативи

„САМОПОМІЧ"

в Ню Йорку

+ + +

1) 6¼% дивіденди від ощадностей — нараховуємо чвертьрічно.
2) Одно-дво-три-чотири-п'яти-шести і восьмирічні цертифікати — 6½ до 8% річно з чвертьрічним нарахуванням.
3) Позички на авта та всякі потреби — на догідні сплати і невисокі відсотки.
4) Студентські пожички — до сплати після закінчення студій.
5) Безплатне для членів життєве забезпечення ощадностей (уділів) до висоти $1,000.00 і позичок до висоти $10,000.00 в КЮНА Мючуель — згідно з контрактом.
6) Федеральне забезпечення членських уділів до висоти $40,000.00 на одного члена.
7) Грошеві перекази і подорожні чеки.
8) „Доручення виплати" з окремих, подібних до чекових рахунків, опроцентованих на рівні з уділами.

• • •

Вступайте в члени

в годинах урядування: 10-3 кожного дня (крім неділі й понеділка), в п'ятницю також 5-8 веч.

в Домівці Кооперативи:

108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
Tel.: (212) 473-7310

Організація Оборони Лемківщини
Відділ 2-ий в Йонкерсі, Н. Й.
запрошує все Громадянство на

ОСІННЮ ЛЕМКІВСЬКУ ЗАБАВУ

30-го вересня (субота), початок 8:30 веч. в Домі СУМА, 301 Палісайд Аве., Йонкерс, Н. Й.

Зимні і гарячі закуски і напитки.

ВИСТАВКА ІКОН
і
ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНИХ КАРТИН

відбудеться

у Українському Інституті Америки
2 East 79th Street, NEW YORK, N.Y.
від 24 вересня — 12 жовтня 1978 р.

Відкриття в неділю, 24 вересня 1978 року, о год. 4-ій по пол.

ЗАПРОШУЄМО ВІДВІДУВАТИ:
вівторок-неділі — 2-6 по пол.

Тел.:
(212) 288-8660 — Мистецький Комітет УІА

ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ АКАДЕМІЧНОЇ ГІМНАЗІЇ у ЛЬВОВІ

запрошує всіх колишніх Педагогів та Учнів Української Академічної Гімназії й інших середніх шкіл у Львові, на

ЮВІЛЕЙНУ ЗУСТРІЧ

З НАГОДИ ЗАКІНЧЕННЯ СВЯТКУВАНЬ, ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 100-РІЧЧЯ УАГ у ЛЬВОВІ,

яка відбудеться

в суботу й неділю, 23 і 24 вересня 1978 р. на Союзівці в Кергонксоні, Н. Й.

ПРОГРАМА ЗУСТРІЧІ:

Субота, 23-го вересня 1978 р.

Год. 9-та рано — Реєстрація.

Год. 2-га по пол. — ДІЛОВА СЕСІЯ, керівник: інж. Евстахій Филипович; відкриття: о. митрат Мирослав Харина; доповіді: а) проф. д-р Василь Лев, б) проф. д-р Микола Богатюк; вибір комісій: резолюційної і ліквідаційної.

Год. 7-ма веч. — ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ — тостмастер Юрій Карманін. Слово — о. митрат Мирослав Харина. Привіти та виграша мистецьких картин.

Год. 10-та веч. — ЮВІЛЕЙНИЙ БАЛЬ — аранжер Юрій Лопатинський, оркестра „Союзівки".
На бенкеті і балю зобов'язує вечірній одяг.

Неділя, 24-го вересня 1978 р.

Год. 9-та рано — БОГОСЛУЖБА і ПАНАХИДА.

Год. 11-та перед пол. — МАНІФЕСТАЦІЙНІ ЗБОРИ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 60-РІЧЧЯ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ І ДЕРЖАВНОСТИ. Слово — ред. Ярослав Гайвас.

Год. 12-та дня — СПІЛЬНА ФОТОЗНІМКА — ЗУСТРІЧІ ОДНОКЛЯСНИКІВ — ДОЗВІЛЛЯ.

Год. 2-га по пол. — ПРОЩАЛЬНИЙ ОБІД і ЗАКРИТТЯ ЗУСТРІЧІ.

Під час зустрічі будуть показані виставки: мистецьких образів, ювілейних фотознімок і преси, також будуть висвітлені найновіші фільми і прозірки зі Львова.

ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ

Резолюції конференції учителів українознавства

Конференція учителів шкіл українознавства Шкільної Ради при УККА та Централі Опікунів відбулася в днях 23-25-го червня 1978 року в Назарет Коледжі в Рочестері, де з'їхалося понад 150 учителів, спонзорів і гостей. Участь взяли школи при православних парохіях Рочестеру та Чікаго. Прибули також представники з далекої Канади, щоб разом спланувати свою працю на майбутнє. Майже всі школи в системі Шкільної Ради при УККА були заступлені і брали активну участь у спільних сесіях і семінарах.

Стверджується велика активність, заінтересованість і заохота до праці. В результаті живої виміни думок для покращання й підсилення спільної праці над вихованням української молоді, Конференція, на пропозицію резолюційної Комісії, схвалила наступні резолюції:

Учасники учительської конференції в Рочестері, Н. Й.

1. Конференція учителів Шкіл Українознавства та Централі Опікунів вітає Первоієрархів, Ієрархів і Духовенство українських церков, всі українські культурні, наукові, громадські, братські і політичні інституції, товариства і організації та українське суспільство.

2. Учасники Конференції спеціяльно вітають всіх тих, що трудяться на полі виховання української молоді, а зокрема в рідному шкільництві і в молодечих організаціях.

3. Конференція вітає наших братів і сестер, які на рідних землях терплять переслідування за свою віддану працю на полі української культури. Ми клонимо голови перед їхнім героїзмом!

4. Конференція з жалем стверджує, що українська школа на рідних землях обернена в школу антиукраїнської пропаґанди.

— Творімо українські національні школи на поселеннях у вільному світі!

5. Конференція з прикрістю стверджує факт існування на світовому форумі проявів українофобства, дискримінації та фальсифікації подій та історичних даних по відношенню до української нації.

Конференція гостро засуджує всі такі прояви!

6. Учасники Конференції стверджують свою готовість дальше працювати невтомно над поширенням і поглибленням української культури, вихованням молоді та збереженням душі української дитини.

— Пам'ятаймо, наша молодь — наша майбутність!

7. Конференція закликає все українське суспільство, церкви, товариства і організації — ще більше уваги, ресурсів і часу присвятити для виховання української молоді та для розбудови українського шкільництва. Рік 1979-ий — всесвітній рік дитини.

Даймо українській дитині національну школу, релігійно-національне виховання!

8. Конференція закликає всіх українських професіоналістів активно включитися в справу виховання української молоді.

9. Конференція закликає всіх, а батьків зокрема, звертати особливу увагу на плекання і вживання української мови, як основи національного виховання.

Рідна мова — душа народу!

10. Учасники Конференції висловлюють побажання, щоб Шкільна Рада при УККА, Об'єднання Педагогів, Централя Опікунів та інші установи і організації плянували та уможливлювали частіші відбуття конференцій, семінарів та академічних курсів для підвищення кваліфікації і підготови нових педагогічних кадрів.

— Добрий учитель — запорука доброї школи!

— Добра школа — запорука здорового суспільства!

БАЛЕТНА ШКОЛА
Роми Прийми-Богачевської
62.St. Marks Place
New York, N.Y.
оголошує вписи.

НЮ ЙОРК — П'ятниця, 15-го вересня 1978 р., 3-6 год. і 16-го вересня, 1-3 по пол. Початок шкільного року 1978-79, 19 вересня, за минулорічним поділом годин.

ІРВІНҐТОН — Школа св. Ів. Хрестителя. Реєстрація учнів — понеділок, 25-го вересня, 3-6 веч. Початок навчання — 2 жовтня 1978 р.

БАЛЕТ, УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ТАНКИ ДЛЯ ХЛОПЦІВ І ДІВЧАТ та РУХАНКА ДЛЯ ПАНЬ.

Інформації телефонічно —

(212) OR 7-7187

Окружна Управа
Союзу Українок Америки в Ню Джерзі
запрошує Громадянство Нюарку й околиці на

„ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ"

який відбудеться

в неділю, 1-го жовтня 1978 року між год. 8-ою рано а 4-ою по пол. в церковній залі св. Ів. Хрестителя
при Сенфорд Аве. в НЮАРКУ, Н. Дж.

ПРОГРАМА:

1. Мистецька виставка.
2. Діяльність Українського Музею в прозірках.
3. Діточа виставка 18-ої Конвенції СУА під назвою „Маленькі наші руки".
4. Жіноча літературна творчість.
5. Продаж печива.

ГОСТЯМ РАДІ!

Повідомляємо Рідню, Знайомих і Товаришів,
що в червні 1978 р., помер в Коломиї, Зах. Україна,
на 83-му році життя,
наш Дорогий БРАТ

бл. п.

АНДРІЙ ЧАЙКОВСЬКИЙ

Полишив дружину ЯРОСЛАВУ з ГЛІБОВИЦЬКИХ, сина ЖДАНА і дочку ВІРУ з Родиною.
Покійного похоронено в Коломиї, Зах. Україна.

Сестри: МАРІЯ СТАВНИЧА і ОЛЕНА БЕМКО

•

Замість квітів на могилу Покійного складаю15.00 дол. на Патріярший Фонд.

Олена БЕМКО

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

Центральна Управа Спілки Української Молоді

XI СВІТОВИЙ КОНҐРЕС Спілки Української Молоді

відбудеться

в днях 17, 18 і 19-го листопада 1978 року на Оселі СУМ Америки в Елленвілл, Н. Й.

• ВІДКРИТТЯ КОНҐРЕСУ — год. 12-та дня, 17-го листопада.
• КОНҐРЕСОВИЙ БЕНКЕТ і ЗАБАВА відбудуться в суботу, 18-го листопада.

Програма Конгресу буде подана в дальших оголошеннях.

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ КОНҐРЕСУ
ЦЕНТРАЛЬНОЇ УПРАВИ СУМ

Ділимося сумною вісткою,
що в п'ятницю, 15-го вересня 1978 року,
в Гартфорді, Конн., відійшов у Вічність,
на 46-му році життя

бл. п.

ЗЕНОН ҐЛУХ

ПАНАХИДИ — в неділю, 17 і в понеділок, 18-го вересня 1978 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Talarski Funeral Home, 382 Maple Ave., Hartford, Conn.

ПОХОРОН — у вівторок, 19-го вересня 1978 р., о год. 9-ій ранку з церкви св. Михаїла в Гартфорді, на цвинтар св. Михаїла в Ґластонбері, Конн.

Невимовним горем прибиті:
мати — АННА
сестра — ЛЮБА БАРІДА
шваґер — ВАСИЛЬ БАРІДА
сестрінка — АННА КРАВЧУК
сестрінок — ПЕТРО БАРІДА
дружина — ТЕРЕСА
діти — АННА, МАРІЯ, ПЕТРУСЬ

У світлу пам'ять моєї Дорогої і Незабутньої Братови

бл. п. Ольги з Бриковичів Лугової
s.v. Решитухи

жертвую 25.00 долярів
на Гарвардський Науковий Інститут.

ЛУКОМСЬКА Стефанія з родиною

У пам'ять Дорогого Друга

бл. п.

д-ра ОСИПА ЛЮБЧАКА

складаємо 50.00 долярів
на Фонд Катедр Українознавства при Гарвардському Університеті.

Інж. Марія і д-р Богдан МАКАРУШКИ
Бруклин, Н. Й.

ПОДЯКА

Всім Людям Доброї Волі, що звеличали своєю присутністю похорони і тризну по

св. п.

МИКОЛІ КОСТИНЮКОВІ

нар. 29-го вересня 1893 р. в Снятині, учасникові Визвольних Змагань, воїнові УСС, основникові і довголітньому директорові Українбанку в Снятині, що упокоївся в Бозі 16-го липня 1978 р. в Рочестері, Н. Й. — складаємо щиру подяку.

В першу чергу дякуємо ВПреп. о. Василеві Осташу, парохові церкви св. Богоявлення, співакам хору „Сурма", а окремо диригентові п. інж. Ярославові Матковському, станиці ОбВУА, членам Т-ва Запоріжська Січ — і всім Тим, що вшановуючи пам'ять Покійного жертвували квіти, замовили Служби Божі, та Тим, що склали пожертви на добродійні цілі. Окремо дякуємо Паням, що приготовили тризну, а п. інж. Романові Вергунові, за зворушливу промову на тризні. Щире спасибіг всім Тим, хто в часі нашої жалоби висловив нам особисто, чи письмово своє співчуття.

Хай Вас усіх Всевишній винагородить сторицею.

Інж. ГРИГОРІЙ КОСТИНЮК — син
Д-р ЛІДІЯ з ПАШКОВСЬКИХ КОСТИНЮК — невістка

Повідомляємо всіх наших Приятелів і Знайомих,
що в понеділок, 18-го вересня 1978 року,
відійшла, ненадійно, у Вічність

бл. п.

СТЕФАНІЯ САЛДАН

з дому СУШКІВ

День і час похоронних відправ буде проголошений пізніше.

У глибокому смутку —

Родина

Пластова Станиця і Кружок Пластприяту в Боффало, Н. Й.
та
Обласна Таборова Комісія „Новий Сокіл"

у глибокому смутку повідомляють, що з Волі Всевишнього, ненадійно, відійшов у Вічність 16-го вересня 1978 року

бл. п.

ЛЮБОМИР СТАСЮК

щирий прихильник Пласту, б. голова Пластприяту у Боффало, член Управи ОТК „Новий Сокіл", б. спортовий референт пластових таборів на „Новому Соколі".

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 20-го вересня 1978 р. з української католицької церкви св. о. Миколая в Боффало, Н. Й., на цвинтар Кальварія.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

Рідні Покійного, дружині Галині, доні ст. пл. Діяні, синові пл. уч. Тусьові, Братам з Родинами та дальшій Родині, складаємо найглибші вислови співчуття.

УВАГА, ЧІКАҐО! — УВАГА, ЧІКАҐО!

КОРПОРАЦІЯ „УКРАЇНСЬКА ОПЕРА" з Ню Йорку
покаже **в Чікаго, у неділю, 8-го жовтня 1978 р.,о 4-ій год. по пол. в авдиторії „Лайн Технікал Гайскул"**

ВЕЛИКУ ПРОГРАМУ

„ТИСЯЧОЛІТНІЙ ШЛЯХ УКРАЇНИ"

Диригент ЛЕВ СТРУГАЦЬКИЙ, режисер і декоратор МИКОЛА ГОЛОДИК, хормайстер РОМАН ЛЕВИЦЬКИЙ, хореограф В. ЖУКОВИН, конферансьє ХРИСТИНА ІВАНІВ.

Громадянство Чікаго й околиць щиро запрошують спонзори: СУКІП, „САМОПОМІЧ", Спілка „ПЕВНІСТЬ"; протекторат ВІДДІЛУ УККА.

Квитки: „Самопоміч", „Певність", Українська Книгарня та „Дельта".

Ця програма частково фінансована Мистецькою Радою стейту Ню Йорк.

Ви почуєте: Галину Андреадіс, Марту Кокольську-Мусійчук, Богдана Чаплинського, Світлану Тонкошкур-Вожаківську, Володимира Карпинича, Миколу Голодика, Олю Гірняк, *(дебют)*, Данну Марусевич *(дебют)*.

Увага, Ню Йорк: 22 жовтня у Фешен Інституті — опера „КАТЕРИНА"

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

Першим під час пополудневого панелю промовляв ред. А. Драган. Сидять (зліва): проф. А. Антонович, проф. Р. Завадович, мгр М. Домашевський, о. шамб. Я. Свищук, проф. д-р В. Маркусь і мгр Л. Костелина.

Д-р М. Куропась, заступник головного предсідника УНСоюзу, який був модератором вечірнього панелю, виголошує вступне слово. Панелістами були (зліва, за столом): ред. З. Снилик, о. д-р Дж. Васкас, Дж. Журавскі, Н. Філіппідіс і проф. д-р В. МекРіді.

які фактично становлять американський нарід.

Д-р Куропась опісля пояснив відкинення таких описових назв як „іміграційна преса", „чужомовна преса" і „преса національностевих груп" та прийняття описової назви „етнічна преса" як продукту американського суспільства. Він в дальшому подав статистичні дані ро появу і розвиток етнічної преси в ЗСА та поставив кілька питань про ролю етнічної преси та її майбутнє в Америці під розгляд панелістів.

Кожний з учасників панелю спершу розглянув основні ідеологічні заложення та історичне тло, на якому повстали їхні видання, заторкуючи в дальшій дискусії поодинокі етапи їхнього розвитку, існуючі проблеми та вигляди на майбутнє. Дискусія виявила, що грецький тижневик і польський двотижневик були змушені перейти в цілості на англійську мову. Д-р Дж. Васкас висловив побоювання, що й литовського щоденника чекає така сама доля з уваги на постійний занепад знання литовської мови серед молодшого покоління. Ред. З. Снилик вказав передусім на унікальні завдання „Свободи" та іншої української преси у відношенні до поневоленого українського народу, який бореться не тільки за свою мову, але й за своє існування. Ці завдання, як і конечність збереження української мови серед українців в різних країнах вільного світу, він уважає імперативними для продовження і розвитку дорогою модернізації українських видань.

Ці та інші питання, з наголосом на двомовність і багатокультурність, становили ядро дискусії поміж панелістами, а згодом і слухачами, серед яких були представники польських, литовських, хорватських, скандинавських, бельгійських та інших етнічних груп. Під час дискусії д-р Куропась представив кількох визначних гостей, серед них американських громадських і політичних діячів. Подякою всім учасникам д-р Куропась закінчив цю другу імпрезу дня.

Бенкет

Ювілейний бенкет, в якому взяло участь біля 250 осіб, відбувся у вечірніх годинах в неділю, 17-го вересня, в одній із заль ресторану „Дипломат". Гості становили своєрідний перекрій місцевої громади та союзового активу.

Бенкет відкрив головний радний УНСоюзу М. Сорока, а проводив ним мгр Л. Костелина. Вступну молитву відмовив о. шамбелян Я. Свищук, який рівнож виголосив коротке слово та передав привіт від Владики Ярослава Ґабра. Короткий привіт від місцевого Відділу УККА передав його заступник голови інж. Юрій Дачишин.

Привіт і подяку організаторам та учасникам цих імпрез зложив д-р І. Флис. Як ювілейний дар з нагоди 85-річчя „Свободи", що припало на п'ятницю, 15-го вересня, М. Сорока передав головному предсідникові УНСоюзу 26 аплікацій нових членів.

Промови до теми ювілеїв видань УНСоюзу, їх вклад в розвиток американської України і ролю в майбутньому, виголосили ред. А. Драган (українською мовою) і д-р М. Куропась (англійською мовою).

Під час бенкету мгр Л. Костелина відмітив присутність визначних українських активістів і неукраїнських гостей та ряд письменних привітів від українських установ і організацій.

В мистецькій програмі виступав соліст Тадей Ванджура та п-ні Леся Куропась і Ірина Стефанюк, членкині хору „Дніпро" з Палатайн, Ілл. Фортепіяновий акомпаньямент був в руках проф. Павла Ґончарова.

Бенкет закінчив молитвою о. крилошанин Маріян Бутринський, настоятель парафії свв. Володимира і Ольги.

В усіх трьох імпрезах замітною була участь місцевих союзовців на чолі з головними радними М. Сорокою, Анатолієм Дорошенком і Оленою Олек, почесними членами Головного Уряду інж. С. Куропасем та Іваном Іванчуком і іншими. З Вашінгтону прибув Євген Іванців, колишній головний радний.

Округи УНС...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

го вересня ц. р., в год. 7:30 вечора в залі Української Кредитової Спілки при 5213 Гучісон. На порядку нарад передбачено: перегляд організаційної праці Округи за останніх 8 місяців, обговорення осінньої кампанії, обговорення загально союзових та інших справ. У Зборах зобов'язані взяти участь представники таких Відділів: 434, 448, 465, 471, 473, 474, 475 і 492. У Зборах візьмуть участь представники Головного Уряду сенатор Павло Юзик — головний директор для Канади, Василь Оріховський — головний організатор УНС, пані Текля Мороз — головна радна. Президію Округи очолюють: Текля Мороз — голова, Дарія Манило — секретар, Олександра Дольницька — організаційна референтка.

Філядельфія, Па. — Збори Філядельфійської Округи Відділів УНС відбудуться в неділю, 1-го жовтня ц. р., в залі Дому УНСоюзу при 5004 Н. Олд Йорк ровд. У Зборах візьмуть участь члени Окружної Управи і представники 40 Відділів, які входять до Округи. Представники Головного Уряду на Зборах будуть: Василь Оріховський — головний організатор УНС, о. Степан Біляк — головний контролер, проф. д-р Богдан Гнатюк — головний контролер, Іван Одежинський — головний радний і Степан Гавриш — старший обласний організатор. Президію Окружного Комітету очолюють: Інсп. Осип Бакай — почесний голова, Петро Тарнавський — голова, Омелян Барилка — секретар і Іван Данківський — касир.

Чікаґо, Ілл. — Організаційні Збори Чікаґської Округи відбудуться в суботу, 7-го жовтня ц. р., в год. 6:30 вечора в Союзовому Домі при 845 Н. Вестерн евеню. На порядку нарад стоятимуть справи перегляду організаційної кампанії за останніх 9 місяців, обговорення плянів осінньої кампанії та інших справ тісно пов'язаних з працею Відділів УНС Округи. У Зборах візьмуть участь: д-р Мирон Куропась — заступник головного предсідника УНС, Василь Оріховський — головний організатор, інж. Анатолій Дорошенко — головний радний, Олена Олек — головна радна, Михайло Сорока — головний радний і Богдан Дейчаківський — обласний організатор. Президію Округи очолюють: Михайло Сорока — голова і Степан Горалевський — секретар.

КИТАЙ БУДУЄ ПЕРШИЙ ЗАЛІЗНИЧНИЙ ШЛЯХ ДО ТІБЕТУ

Пекін. — Пресові агентства інформують, що Китайська Народна Республіка розпочала будову першого залізничного шляху до Тібету. Лінія проходитиме на височині 13 000 футів (4000 метрів) Покищо ще невідомо чи плоскогір'я і сполучатиме Тібет із Шанхаєм. Метою цієї потужної будови є якнайбільше використати природні багатства Тібету, зокрема вугілля, залізну руду, мідь тощо. Залізниця буде також добрим зв'язком між індустріяльними центрами Китаю.

Р. Ракочий, мол., Б. Купчинський — переможці тенісового турніру УНСоюзу

Союзівка. — Роман Ракочий, мол., повертаючи до кращої форми, відвоював примат запрошеневого турніру 16-ох чоловіків від Юрія Савчака, перемагаючи цього останнього у фінальній грі 7-6, 6-2 в неділю, 17-го вересня, після дводенних розгривок, які проходили тут в рамках традиційних „Днів УНСоюзу". В 1976 році переможцем був Ю. Савчак, а минулого року турнір не відбувся з уваги на маніфестацію в обороні прав України в Ню Йорку.

В півфінальних грах Ракочий переміг Олександра Олинця вислідом 6-2, 6-4, а Савчак Юрія Вальчука 6-4, 6-1. В групі переможених чоловіків, тобто змагунів з одною програною, Степан Федоровський переміг у фінальній грі Андрія Пащука 6-0, 6-2.

В групі сеньйорів, в якій стартувало 10 змагунів, свою другу перемогу в цьому турнірі замаркував Борис Кучинський. У фінальній грі він переміг Богдана Стопницького 6-4, 6-4.. У півфіналах Кучинський елімінував д-ра Ярослава Рожанковського 6-0, 6-1, а Стопницький Ігора Сохана 6-2, 7-6. В групі переможених д-р Володимир Вірщук добився перемоги у фіналі над д-ром Іваном Павлічкою вислідом 7-5, 6-2.

Турнір, що його організують з рамени УНСоюзу Ю. Савчак і Зенон Снилик, почався в суботу вранці, 16-го вересня і закінчився фіналами в неділю по полудні. Нагороди уфундовані УНСоюзом вручили фіналістам: управитель оселі Володимир Квас, почесний член Головного Уряду УНСоюзу Йосип Лисогір, новообрана „Міс Союзівка" Оксана Кондрат і друга дружка Ліда Білон.

Останній турнір тенісового сезону на Союзівці — індивідуальні першенства Карпатського Лещетарського Клюбу — відбудеться в суботу і неділю, 14-15-го жовтня.

Фіналісти тенісового турніру і гості після церемонії вручення нагород
(світлив ред. Ігор Длябога)

ПОЛЯКИ ПРО УКРАЇНУ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Михайло Демченко з Києва написав статтю в дусі малоросійського комуніста про діяльність польських революційних соціял-демократів у Києві в дев'ядесятих роках XIX сторіччя.

Іван Кандюба також з Києва вмістив в книзі дві статті на тему совєтської допомоги полякам в 1943-1945 рр. Подібні статті своїм підходом написали П. Калениченко і С. Антонюк про допомогу СССР полякам у цьому самому періоді. Статті наскрізь тенденційні і повні перекручень та неправди, забуваючи про те, як Рокосовський лише приглядався зі своїми дивізіями до різні поляків під час Варшавського повстання, вчиненої німецькими нацистами. Там багато таких „родзинок": „Вхід совєтських і польських військ до Польщі викликав величезний ентузіязм, перемінюючися в загально-народне свято, в демонстрацію совєтсько-польської єдности і приязні", між іншим, цитуючи при тому *Очерк історії Великої Вітчизняної війни 1941-1945*, виданої в Москві 1955 року.

Читач може заощадити собі багато доброго часу, не читаючи цієї маловартісної книги. Шкода тільки, що поважний університет дав своє ім'я і фірму для такої збірки статтей. А може він мусів це зробити під совєтським тиском у „суверенній" Польщі.

Недотягнення обох праць: відсутність індексу імен і тематики та списку ілюстрацій у першій книзі про Україну. Так в сьогоднішній Польщі появляються поважні і наукові праці, а поруч з такими книжками, видані також поважними інституціями, — безвартісна халтура. Цікаво, що в цьому випадку вона писана малоросами з Києва.

Доповнення до вістки „Український вечір в Іст Медов"

Мистецьку програму „Український Вечір" показала Корпорація „Українська Опера" 21-го серпня 1978 р. на запрошення Дирекції Парків повіту Насау, при співпраці з Відділом УККА.

До понад 20,000 глядачів на початку програми промовляв головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис, сказавши, що тепер тільки у вільній Америці українці можуть вільно розвивати свою культуру. Публіці був також представлений адміністративний директор УККА мгр Іван Базарко.

З рамени Корпорації „Українська Опера", крім названих мистців у „Свободі" з 19-го вересня ц.р., виступали ще солісти: Леонід Бедерів, Сергій Казарян-Бондаренко та солістка Марґарета Каліль-Козловська, яка співала американський гимн. Великою оркестрою „Української Опери" диригував Лев Стругацький, режисерував „Український Вечір" Микола Голодик. У програмі брав також участь оперовий хор, хормайстер проф. Роман Левицький.

Корпорація „Українська Опера" під керівництвом солістки Галини Андреадіс запросила до виступу в тій програмі: трембітаря П. Федорічока, балетний ансамбль „Таврію", хореографи О. Жуковина і А. Кулик, танцювальний ансамбль при Осередку СУМА в Ню Йорку „Верховинці" під керівництвом хореографа О. Ґензи та групу юних бандуристів із школи під керівництвом о. Сергія Кіндзерявого-Пастухова.

Крім Оркестри Корпорації „Українська Опера", виступала ще оркестра ансамблю „Верховинці".

Тригодинна програма „Український Вечір", з короткою перервою, відбувалась на тлі декорації — української козацької хати, з іконами і зброєю. Частину костюмерії випозичила майстерня п-ва Куликів в Ню Йорку.

В перерві було розповсюджено сотні примірників памфлету УККА „Україна та український нарід", видання 1978 року. Більшість публіки становили американські глядачі.

Н. Н.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН І. КОБІТО, член УНС Відд. 121 св. Михаїла в Ютиці, Н. Й., помер 11 березня 1978 на 54 році життя. Нар. 20 червня 1923 р. в Ром, Н. Й.; членом УНС став у 1930 р. Залишив у смутку дружину Естер, дві доньки: Маріанну і Сузанну, сестру Анну В. Кульбачну, брата Чарлза, багато тіток, вуйків сестрінків і братанків у Ром. Н. Й. та на Зеленій Україні. Похорон відбувся 14 березня 1978 р. на цвинтарі Ром в Ром, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
С. Кобіто, секр.

ДМИТРО ЗАВАЛЬНИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 448, помер 4 травня 1978 р. на 84 році життя. Нар. 11 липня 1893 р. в Чемериицях, пов. Перемишляни, Україна. Залишив у смутку дочку Марію Марак. Похорон відбувся 8 травня 1978 р. на цвинтарі Кото дес Нейґес в Монтреалі, Квебек.

Вічна Йому Пам'ять!
Ольга Плешкевич, секр.

ВІКТОР ДАННІ, член УНС Відд. 238 ім. Євгена Коновальця в Бостоні, помер 16 травня 1978 р. на 17-му році життя. Нар. 15 лютого 1961 р. в Гаянніс, Масс.; членом УНС став у 1963 р. Залишив у смутку матір Анну, батька Володимира, брата Петра і бабуню Луїзу Гордієвич. Похорон відбувся 20 травня 1978 р. на цвинтарі Овк Гров у Гаянніс, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!
Анна Ремік, секр.

ПЕРЛЬ ДУНСЬКА, членка УНС Відд. 125 в Чікаґо, померла 13 квітня 1978 р. на 63 році життя. Нар. 15 листопада 1915 р. в Чікаґо, а членкою УНС стала 30 листопада 1955 р. Залишила у смутку чоловіка, дві доньки і 4 внуків. Похорон відбувся 15 квітня 1978 р. на цвинтарі св. Мидолая в Чікаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Глорія Пащин, секр.

АННА КОЛЯНҐЕЛЬО, членка УНС Відд. 121 св. Михаїла в Ром, Н. Й., померла 13 лютого 1978 на 59 р. життя. Нар. 12 березня 1918 р. в Ром, Н. Й., а членкою УНС стала у 1936 р. Залишила у смутку дочку Катерину, сина Рональда П., сестру Марію Чуйко, двох братів і 4 внуків. Похорон відбувся 15 лютого 1978 р. на цвинтарі св. Марії в Ром, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
К. Кобіто, секр.

МАРІЯ Г. ГОРІНЬ, членка УНС Відд. 331 в Мілвіл, Н. Дж., померла 21 березня 1978 на 81 році життя. Нар. 25 вересня 1896 р. в Україні; членкою УНС стала в 1924 р. Залишила у смутку синів: Лева, Миколу і Михайла, дочки Павлину і Стефанію, 11 внуків і 4 правнуків. Похорон відбувся 23 березня 1978 рц. на укр. кат. цвинтарі св. Миколая в Мілвіл, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Иосип С. Романюк, секр.

МАРІЯ РУСТІКУС, членка УНС Відд. 106 в Чікаґо, Ілл., померла 14 березня 1978 р. на 65 році життя. Нар. 4.12. 1913 р. в Чікаґо, Ілл.; членкою УН стала в 1931 р. Залишила у смувку чоловіка Марвіна. Похорон відбувся 17 березня 1978 на цвинтарі Ферню в Мішавака, Інд.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа